

чѣкъ, кротѣкъ, малѣкъ, сякашъ кжщичкитѣ сж построени негде въ планината и смѣкнати тукъ съ колесурки. Презъ него минава Голѣма рѣка, прехвърлени сж мостчета презъ нея, наоколо тополи и градини. Отсреща е Прѣспанското езеро. До вчера то бѣше сиво и бѣло и сякашъ бездушно—сѣнцитѣ на планината лежеха върху му. Сега е синьо и зелено, златно. Преди малко слънцето влѣзе въ водата и тамъ забрави златната си дрехата се носи по кроткитѣ трептящи вълни. Езерото прилича на огроменъ смарагдъ, залостенъ въ гѣнкитѣ на планината; на чиста бѣла кръвъ, изтекла отъ снѣговетѣ; на сълзи, съ които планината плаче, обзета отъ пролѣтна радостъ.

Пролѣтъ, пролѣтъ! Въ този часъ слънцето изгрѣва, птичкитѣ отдавна сж се събудили и пѣятъ, равнината трепва и дърветата зашумоляватъ. Клонитѣ сж пълни съ пжпки и нѣкаква вжтрешна сила ги кара да се пукатъ. Дърветата сж отрупани съ цвѣтъ, цѣлата равнина е пълна съ цѣвнали дървета. Върху нѣжнитѣ млади листа пролѣтниятъ вѣтръ свири топлитѣ си пѣсни, листата трептятъ на тѣнкитѣ си опашки. Вѣтрътъ тича между цѣвналитѣ дървета и ги придумва да се оставятъ да иматъ рожби. Той лудува отъ радостъ, развѣва булчинитѣ имъ вуали, пѣе имъ брачни пѣсни. Дърветата стоятъ очудени и смаяни и току махатъ съ клони и подлагатъ клонитѣ си на слънце.

Пролѣтъ! Прозорецътъ на една кжща се отвори, показва се едно момиче и викна на пролѣтъта да влѣзе. Пролѣтъта влѣзе, а заедно съ нея се вмѣкна и пролѣтниятъ топълъ вѣтръ. Слънцето и то надникна. Тогазъ очитѣ на момичето се напълниха съ свѣтлина, и пролѣтъта го викна навънъ. Овощкитѣ се смѣха на двора. Като излѣзе, момичето попита баща си — въ двора ли да донесе кафето, или той ще го пие въ кжщи.

— Донеси го тука, — каза бащата.

И той се вмѣкна въ мазето и почна да рови между